

DOI: 10.18276/sip.2016.43/1-01

Maria Białasiewicz*

Uniwersytet Szczeciński

WYBRANE ASPEKTY DROBNEJ PRZEDSIĘBIORCZOŚCI

STRESZCZENIE

W artykule przedstawiono wybrane zagadnienia z zakresu drobnej przedsiębiorczości (*small business*) jako podstawowej formy aktywności gospodarczej ludzi. Szczególną uwagę zwrócono na jej dominującą formę, czyli mikroprzedsiębiorczość, a także jej rodzaje – solo, hybrydową i zależną. Zaprezentowano syntetyczne statystyki ilościowe opisujące stan sektora małych i średnich przedsiębiorstw w Polsce, w tym mikroprzedsiębiorstw, które potwierdzają, że uruchomienie działalności gospodarczej stanowi dominującą formę przedsiębiorczości.

Słowa kluczowe: przedsiębiorczość, *small business*, mikroprzedsiębiorczość

Wprowadzenie

Przedsiębiorczość jest kategorią złożoną, którą należy rozpatrywać w co najmniej trzech wymiarach: jako postawę, zachowanie i proces. Przedsiębiorcze postawy warunkują przedsiębiorcze zachowania, a jedno i drugie urzeczywistniają się w przedsiębiorczym procesie. Bycie przedsiębiorczym wymaga określonych predyspozycji, które są źródłem przedsiębiorczych zachowań związanych z umiejętnością wykorzystania pomysłów i nadarzających się okazji, które w rezultacie uporządkowanego procesu przedsiębiorczości znajduje odzwierciedlenie w przyjętych celach i dążeniach przedsiębiorców.

* E-mail: maria.bialasiewicz@wneiz.pl

Przedsiębiorczość w formie zinstytucjonalizowanej jest najczęściej utożsamiana z małym przedsiębiorstwem w formie przedsiębiorstwa osoby fizycznej, a statystyki potwierdzają, że ta grupa podmiotów przeważa na świecie.

Sektor drobnej przedsiębiorczości to fundament gospodarek różnych krajów, co wynika z atrybutów podmiotów tego sektora, które mogą stać się źródłem zachowań przedsiębiorczych.

Celem artykułu jest próba oceny stanu i struktury drobnej przedsiębiorczości w Polsce w latach 2011–2012 w odniesieniu do Unii Europejskiej.

Podstawą niniejszego opracowania jest krytyczna analiza literatury polskiej i zagranicznej, raportów i opracowań dotyczących sektora małych i średnich przedsiębiorstw (MSP) przygotowanych przez różne instytucje, a zwłaszcza Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości.

1. Trójwymiarowość pojęcia przedsiębiorczości

Pojęcie „przedsiębiorczości” zarówno w teorii, jak i praktyce gospodarowania ma długą i bogatą historię, a jego ewolucja wciąż trwa. Kategoria przedsiębiorczości jest pojęciem wielowymiarowym. Z perspektywy indywidualnej oznacza pokonywanie trudności i wyzwań, z jakimi zmagają się przedsiębiorcy (konkurencja, brak środków, zwłaszcza finansowych, nieprzyjazny system podatkowy), zaś z perspektywy biznesowej związana jest z czynnikami decydującymi o sukcesie w biznesie i poszukiwaniu skutecznych metod inicjowania i prowadzenia działalności gospodarczej.

Przedsiębiorczość jest zjawiskiem wielowymiarowym, czego wyrazem jest m.in. różnorodność jego definicji. Nie ma jednej dobrej interpretacji pojęcia przedsiębiorczości, różne też przypisywano jemu znaczenie w gospodarce: od niedostrzeżenia roli w systemie gospodarczym (np. ekonomia klasyczna), po przekonanie, że przedsiębiorczość jest główną siłą napędową gospodarki, motorem postępu, akceleratorem wzrostu i rozwoju gospodarczego (np. poglądy J. Schumpetera). W warunkach ogromnego dynamizmu zmian czynników warunkujących funkcjonowanie jednostki, organizacji biznesowej i gospodarki bycie przedsiębiorczym jest niezbędne. Przedsiębiorczość bowiem jest działalnością wzmacniającą potencjał w zakresie wynalazczości, innowacji, komercjalizacji, pozyskiwania technologii czy uruchamiania nowych przedsięwzięć. Przedsiębiorczość pozwala zatem skuteczniej dostosować się do gwałtownych i nieprzewidywalnych zmian. Pozwala przede wszystkim postrzegać zmiany nie jako zagrożenie, ale okazję do wdrażania nowych pomysłów i kre-

owania nowych wartości (Piecuch, 2013, s. 15–16; Michalski, 2013, s. 267; Piecuch, 2009, s. 19).

Przedsiębiorczość jest pojęciem trójwymiarowym, czyli jest postawą, zachowaniem i procesem (Piecuch, 2013, s. 40–46; Kurczewska, 2013, s. 31). Pojęcie przedsiębiorczości wpisuje się w kategorię postawy ludzkiej rozumianej m.in. jako akt woli lub sposób reagowania w określony sposób na bodźce. Ujęcie to akcentuje znaczenie cech charakteryzujących przedsiębiorcę, jego cechy osobowościowe, predyspozycje, wiedzę ogólną i fachową.

A.P. Wiatrak definiuje przedsiębiorczość jako „(...) specyficzną postawę człowieka wobec otaczającego go świata i ludzi, wyrażającą się w twórczym i aktywnym dążeniu do ulepszenia istniejących stanów rzeczy, w gotowości do podejmowania nowych działań lub rozszerzenia dotychczasowych i dążenia do osiągnięcia złożonych zwykle zwiększonych – korzyści materialnych, które prowadzą do odczuwalnego wzrostu uzyskiwanych zysków (dochodów) oraz poprawy warunków życia i pracy” (Wiatrak, 2003, s. 26). Ujęcie to akcentuje cechy, którymi powinna charakteryzować się osoba przedsiębiorcza, takie jak: inicjatywa, twórczość, aktywność, oryginalność, wytrwałość (Kraśnicka, 2002, s. 39). Przedsiębiorczość w rozumieniu postawy należy uznać za pierwotne źródło przedsiębiorczości, jako podstawę, na której przedsiębiorczość powstaje i rozwija się. Jest to podejście podkreślające wagę cech charakteru przedsiębiorcy. Cechy osobowościowe (charakteru) tworzą potencjał przedsiębiorczości decydujący o predyspozycjach do bycia przedsiębiorcą, który musi być uruchomiony przez podjęcie działania. T. Domański pisze, że przedsiębiorcy to ci, którzy „potrafią przetworzyć (...) energię w ściśle określone działanie” (Domański, 1992, s. 38). Cechy osobowościowe, choć nie należy ich fetyszyzować, są ważnym elementem wewnętrznych (podmiotowych) uwarunkowań przedsiębiorczości. Ostateczny rezultat zamierzonego działania zależy również od czynników zewnętrznych (Glinka, Pasieczny, 2015, s. 15–16).

W działalności przedsiębiorczej, a zwłaszcza w nowej gospodarce opartej na wiedzy, szczególnie istotną rolę odgrywa wiedza, zarówno ogólna, jak i dotycząca zasad funkcjonowania rynku i przedsiębiorstw. Symptodem przedsiębiorcy XXI wieku jest przedsiębiorca zdający sobie sprawę ze znaczenia intelektu, nazywany przez S. Kwiatkowskiego przedsiębiorcą intelektualnym, który wykorzystuje powszechną wiedzę, docenia jej znaczenie „(...) jako istotnego zasobu przedsiębiorstwa i nie dąży do wąskiej specjalizacji swoich pracowników (...), przekazuje swoją wiedzę zespołowi, licząc na twórcze efekty” (Kwiatkowski, 2000, s. 134).

Przedsiębiorcze postawy wpływają na podejmowanie działań zorientowanych na wykorzystanie pomysłów, nadarzających się okazji – to przedsiębiorczość w rozumieniu zachowania. Zależność między postawami a zachowaniem ma charakter złożony, najczęściej wielowymiarowy (Robbins, 2004, s. 55; Kuc, Moczydłowska, 2009, s. 23, 48).

Przedsiębiorcze postawy i zachowania znajdują swoje urzeczywistnienie w przedsiębiorczym procesie, czyli ciągłej, uporządkowanej działalności zorientowanej na osiągnięcie konkretnych korzyści. T. Kraśnicka pisze, że przedsiębiorczość to „(...) bardzo złożony proces, w wyniku którego uruchomione zostaje nowe przedsięwzięcie gospodarcze przybierające różne formy organizacyjno-prawne” (Kraśnicka, 2002, s. 95). Proces przedsiębiorczości można ująć za W. Adamczykiem jako następujące po sobie etapy działania (Adamczyk, 1996, s. 25):

- etap przemyśleń, analizy otoczenia, identyfikacji problemu,
- etap tworzenia pomysłu innowacyjnego,
- etap motywacji przedsiębiorczej, czyli chęci (pragnienia) osiągnięcia określonej korzyści z działania,
- etap „organizowania” środków (materialnych i niematerialnych) zabezpieczających pomyślną (oczekiwaną) realizację przedsiębiorczego pomysłu,
- etap realizacji, czyli materializacji pomysłu,
- etap osiągnięcia efektu procesu przedsiębiorczości.

Współcześnie przedsiębiorczość jest kategorią bardzo złożoną również z tego powodu, że oprócz aspektów ekonomicznych obejmuje także aspekty psychologiczne, technologiczne, kulturowe, etyczne¹, jak również dlatego, że przeżywa renesans. Przedsiębiorczość jest współcześnie filozofią działania nie tylko w biznesie, bowiem dalece wykroczyła poza strefę gospodarki, nacechowana dużą dozą aktywności. Jest sposobem myślenia i działania w rozwiązywaniu różnych problemów, choć w wielu przypadkach mówi się w przeważającej mierze o aspektach ekonomicznych. Przedsiębiorcze procesy przynoszą – już syntezując – nie tylko korzyści ekonomiczne, ale i społeczne, jak: bogacenie się społeczeństw, aktywne przeciwdziałanie bezrobociu, wdrażanie nowych rozwiązań technologicznych i wynalazków, upowszechnianie wiedzy o organizacji i zarządzaniu, ekonomii itp. (Piecuch, 2013, s. 57).

Przedsiębiorczość mocno wpisana jest w ramy działania Unii Europejskiej. Komisja Europejska w dokumencie *Fostering Entrepreneurial Mindsets Through Education and Learning* zdefiniowała przedsiębiorczość jako zdolność jednostki do

¹ Przedsiębiorczość zaczęła się przejawiać w naukach ekonomicznych, później w naukach behawioralnych, zwłaszcza w psychologii i zarządzaniu.

przekształcania pomysłów w działanie. W pojęciu tym zawiera się kreatywność, innowacyjność i podejmowanie ryzyka oraz zdolność do planowania i zarządzania projektami tak, aby osiągnąć cel. Przedsiębiorczość wspiera codzienne życie zarówno w domu, jak i w społeczeństwie, sprawia, że pracownicy są bardziej świadomi znaczenia ich pracy i bardziej zdolni do wykorzystywania szans oraz zapewnia podstawy przedsiębiorcom chcącym rozpocząć społeczną lub komercyjną działalność (Komisja Europejska, 2006).

Interpretacja przedsiębiorczości w rozumieniu postawy, zachowania i procesu nie wyczerpuje kwestii definiujących tę kategorię, a tylko wskazuje na jej wielowymiarowość.

2. Istota i rodzaje drobnej przedsiębiorczości

Przedsiębiorczość ujawnia się w różnych formach aktywności ludzkiej, przy czym za najbardziej widoczny jej przejaw uznaje się podejmowanie działalności gospodarczej, czyli zorganizowanie własnego, nieistniejącego do tej pory przedsiębiorstwa, najczęściej małego.

Ogół zagadnień związanych z tworzeniem, funkcjonowaniem, wspieraniem i rolą takich przedsiębiorstw określa się mianem *small businessu* (Safin, 2003, s. 32; Piecuch, 2013, s. 113–150)².

Poziom drobnej przedsiębiorczości w Polsce jest na poziomie średniej w Unii Europejskiej. W Polsce więcej niż w UE – odpowiednio 67% i 57% podejmuje własną działalność gospodarczą jako pożądaną drogę do kariery, ale mniej (33%) niż w UE (47%) tworzonych firm jest reakcją na szansę osiągnięcia sukcesu. Zarówno w Polsce, jak i krajach unijnych prowadzenie działalności gospodarczej jest związane z zaspokajaniem potrzeby uznania i wyższego statusu społecznego przedsiębiorcy (*Raport...*, 2014, s. 22).

Na podstawie oficjalnej statystyki sektora MSP według wykładni unijnej można stwierdzić, że cechą *small businessu*, zarówno w Polsce, jak i w UE, jest jego

² Pojęcie sektor małych i średnich przedsiębiorstw (MSP), czyli sektor publiczny i prywatny grupujący średnie, małe i mikroprzedsiębiorstwa, jest terminem międzynarodowym stosowanym w krajach UE oraz przez m.in. Organizację Narodów Zjednoczonych, Światową Organizację Handlu, Bank Światowy. W Polsce także wyodrębnione kategorie pojawiły się w prawodawstwie w 2004 roku w ramach jego harmonizacji z prawodawstwem Unii Europejskiej. Obowiązującą definicję prawną MSP zawiera Załącznik I do Rozporządzenia Komisji (WE) 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 roku uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu.

zdominowanie przez mikroprzedsiębiorstwa, których udział w 2011 roku wyniósł odpowiednio 95,9% i 92,5%. Przedsiębiorstwa tego sektora stanowią 99,8% całkowitej liczby przedsiębiorstw. Małe firmy stanowiły w tym samym roku w Polsce 3,2% ogólnej liczby podmiotów sektora MSP, a w UE 6,2%. Podmioty średniej wielkości stanowiły około 10% wszystkich przedsiębiorstw w sektorze MSP tak w Polsce, jak i w UE. Polski sektor MSP jest bardziej zdominowany przez mikropodmioty.

Przedsiębiorstwa sektora MSP w Polsce i UE wytwarzają przeciętnie 47% PKB. W Polsce w latach 2011–2012 nieznacznie, bo o 0,6% wzrosła liczba przedsiębiorstw tego sektora, przy czym najwyższy wzrost miał miejsce w grupie małych firm. Pozytywną zmianą jest znaczny wzrost liczby nowo powstałych przedsiębiorstw i spadek zlikwidowanych, a także utrzymujący się poziom przeżywalności firm, a zwłaszcza pierwszy rok działalności. W ujęciu branżowym dominującymi są podmioty prowadzące działalność usługową (48%), handlową (28,6%) i budowlaną (13%), a rzadziej przemysłową (10,3%). Struktura branżowa mikroprzedsiębiorstw w Polsce i UE jest podobna, chociaż w Polsce firm usługowych jest więcej. Cechą przemian w polskim sektorze MSP w grupie mikrofirm w latach 2011–2012 był spadek liczebności pracujących i zatrudnionych przy prawie niezmiennym udziale tych kategorii. Przeciętnie w tym okresie zatrudniona była tylko jedna osoba na trzy osoby pracujące (*Raport...*, 2014, s. 14–49).

Uruchomienie działalności gospodarczej jest ważnym, ale nie łatwym przedsięwzięciem dla jego założyciela, ponieważ jest istotnym zwrotem w jego karierze zawodowej. Podejmowanie działalności gospodarczej wynika z chęci osiągnięcia zysku i bogacenia się, potrzeby niezależności, osiągnięć, władzy, dominacji i samo-realizacji (Piecuch, 2013, s. 67–72).

Podejmowanie działalności gospodarczej często ma miejsce w sposób niewymuszony, czyli gdy przedsiębiorca z własnej woli, nie mając doświadczenia w tej dziedzinie, podejmuje wysiłek koncepcyjny i materialny założenia firmy i samodzielnie wejścia na rynek ze swoim pomysłem. Osobą taką jest często były pracownik najemny, który ma zamiar wykorzystać swoje dotychczasowe umiejętności zawodowe. Często przedsiębiorca taki całkowicie samodzielnie prowadzi działalność gospodarczą niezależnie od formy prawnej, ale na ogół w fazie założycielskiej oznacza to tworzenie przedsiębiorstwa jednoosobowego, tzw. zakładanie działalności gospodarczej. Taka samodzielna działalność jest określana przedsiębiorczością solo czy aktywnością niższego rzędu (Cieślik, 2014, s. 48). Samodzielny przedsiębiorca często nieformalnie korzysta z pomocy rodziny czy znajomych, ale oczywiście może i wraz z rozwojem firmy zatrudnia pracowników. Prowadzący działalność

gospodarczą w czystej postaci są w Polsce dominującą podgrupą mikroprzedsiębiorców – w 2012 roku było 801,6 tys. firm tego typu, co stanowiło 45% ogólnej liczby mikroprzedsiębiorstw przy 890,5 tys. osób pracujących właścicieli stanowiących 25% ogółu pracujących w mikrofirmach (Cieślik, 2014, s. 241).

Prowadzenie działalności gospodarczej może być więc wyłączną formą aktywności biznesowej indywidualnego przedsiębiorcy, ale może towarzyszyć pracy na etacie traktowanej jako podstawowa. Tacy przedsiębiorcy zwani „hybrydowcami” podejmują aktywność często dla osiągnięcia dodatkowych dochodów, choć oczywiście może być to początek drogi do własnej działalności w pełnym wymiarze (Cieślik, 2014, s. 49, 190–191). Ta droga może być dłuższa i trudniejsza w porównaniu do nazwijmy to „przedsiębiorców czystych”, ponieważ muszą dzielić wysiłek, środki i czas między dwie formy swojej aktywności, które przynajmniej na początku nie są równorzędne. W 2012 roku przedsiębiorców hybrydowych w Polsce było 355,1 tys., co stanowiło 20% ogólnej liczby mikroprzedsiębiorstw (Cieślik, 2014, s. 241).

Prowadzenie działalności gospodarczej może być również rezultatem świadomej bądź wymuszonej przez pracodawcę decyzji. Wcześniejszy pracodawca staje się partnerem biznesowym wcześniej zatrudnionego (tzw. przedsiębiorczość zależna). Takie zjawisko przechodzenia z pracy etatowej na samozatrudnienie, nie zawsze, ale na ogół inicjowane jest przez pracodawcę kierującego się obniżeniem kosztów pracy i uniknięciem obowiązków nakładanych na pracodawcę przez kodeks pracy. Samozatrudnieni też mogą osiągać krótkoterminowe korzyści finansowe, takie jak: oszczędności podatkowe wynikające z tytułu stosowania najprostszych form opodatkowania przewidzianych dla prowadzenia jednoosobowej firmy, zaoszczędzenie na obowiązkowych składkach ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego (nie płaci się ich od pełnego dochodu, gdyż można je regulować od deklarowanej podstawy wymiaru, czyli 60% przeciętnego wynagrodzenia lub 30% minimalnego wynagrodzenia dla zakładających własną działalność po raz pierwszy) (Ziółkowski, Taszkiewicz, Żółciak, 2015, s. 61–62). Korzyścią dla samozatrudnionego jest szansa większej satysfakcji zawodowej czy możliwość wykonywania zadań dla wielu zlecniodawców poprzez elastyczność czasu i miejsca pracy. Zagadnienie samozatrudnienia³ jest kontrowersyjne, zwłaszcza gdy ma charakter wymuszony, a relacje między wcześniejszym pracodawcą i teraz prowadzącym działalność gospodarczą mają charakter typowy dla stosunku pracy. Ta podgrupa mikrofirm w Polsce liczyła w 2012

³ Od 2013 roku nie funkcjonuje już pojęcie samozatrudnienia, co nie zmienia faktu, że jest ono zbliżone z prowadzeniem indywidualnej działalności gospodarczej (<http://www.pit.pl/samozatrudnienie.php>, 02.02.2016)

roku 81,6 tys. podmiotów, co stanowiło 4,6% całkowitej liczby mikroprzedsiębiorstw (Cieślik, 2014, s. 241).

Podejmowanie działalności gospodarczej na małą skalę jest wyrazem szczególnej skłonności do podejmowania przedsięwzięć na własne ryzyko, a nawet bardziej ryzykownych działań niż duże firmy, co tym samym czyni je bardziej podatnymi na zmiany.

Podsumowanie

Współcześnie przedsiębiorczość jest traktowana jako kategoria bardzo szeroka, która odnosi się zarówno do sposobu działania ludzi, jak i funkcjonowania przedsiębiorstw. Jest takim rodzajem działalności, w której podmiot cechuje m.in. twórczość, aktywność i innowacja. Cechy te są bardzo pożądane, a wręcz wymagane, żeby radzić sobie w trudnych warunkach.

Przedsiębiorczość ujawnia się w różnych formach, ale szczególnie w podejmowaniu działalności gospodarczej, czyli zakładaniu przedsiębiorstw osoby fizycznej. Podmioty te są zaliczane do tzw. sektora drobnej przedsiębiorczości, stanowią największą jego grupę i traktowane są jako motor zmian i źródło innowacji.

Badania pokazują, że poziom drobnej przedsiębiorczości w Polsce jest zbliżony do średniego poziomu w UE, a podejmowanie działalności gospodarczej na własny rachunek jest ścieżką do kariery, jest wyrazem dostrzegania i wykorzystywania szans osiągnięcia sukcesu.

Sektor drobnej przedsiębiorczości jest wewnętrznie zróżnicowany, a statystyki w Polsce pokazują, że dominującą formą jest mikroprzedsiębiorczość, a w jej ramach tworzenie i prowadzenie wyłącznie działalności gospodarczej tzw. przedsiębiorczość solo.

Literatura

- Adamczyk, W. (1996). *Przedsiębiorczość: próba systematyzacji. Przegląd Organizacji*, 2.
- Cieślik, J. (2014). *Przedsiębiorczość – polityka – rozwój*. Warszawa: Sedno.
- Domański, T. (1992). *Uwarunkowania tworzenia małych przedsiębiorstw*. Łódź: Uniwersytet Łódzki.
- Glinka, B., Pasieczny, J. (2015). *Tworzenie przedsiębiorstwa. Szanse, realizacja, rozwój*. Warszawa: Wyd. UW.

- Komisja Europejska (2006). *Fostering Entrepreneurial Mindsets Through Education and Learning*, Communication from the Commission to the Council, the European Parliament, the European Economic and Social and the Committee of the Regions, Brussels 13.2.2006 (COM/2006/0033).
- Kraśnicka, T. (2002). *Koncepcja rozwoju przedsiębiorczości ekonomicznej i pozaekonomicznej*. Katowice: Wyd. AE w Katowicach.
- Kuc, B.R., Moczydłowska, J.M. (2009). *Zachowania organizacyjne*. Warszawa: Difin.
- Kurczewska, A. (2013). *Przedsiębiorczość*. Warszawa: PWE.
- Kwiatkowski, S. (2000). *Przedsiębiorczość intelektualna*. Warszawa: PWN.
- Michalski, E. (2013). *Zarządzanie przedsiębiorstwem*. Warszawa: PWN.
- Piecuch, T. (2009). Cechy przedsiębiorcy. *Ekonomika i Organizacja Przedsiębiorstwa*, 2, 17–26.
- Piecuch, T. (2013). *Przedsiębiorczość. Podstawy teoretyczne*. Warszawa: C.H. Beck.
- Robbins, S.P. (2004). *Zachowania w organizacji*. Warszawa: PWE.
- Safin K. (2003). *Zarządzanie małą firmą*. Wrocław: Wyd. AE we Wrocławiu.
- Szulczewski, P. (2004). Samozatrudnienie. *pit.pl*, 22.09.2004. Pobrano z: <http://www.pit.pl/samozatrudnienie.php> (4.02.2016).
- Wiatrak A.P. (2003). Pojęcie przedsiębiorczości, jej cele i rodzaje. W: K. Jaremczuk (red.), *Uwarunkowania rozwoju przedsiębiorczości – szanse i zagrożenia*. Tarnobrzeg: Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Tarnobrzegu.
- Zadurna-Lichota, P., Tarnawa A. (red.). (2014). *Raport o stanie sektora małych i średnich przedsiębiorstw w Polsce w latach 2012–2013*. Warszawa: Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości.
- Ziółkowski, G., Taszkiewicz, B., Żółciak, T. (2015). *Zakładam i prowadzę firmę*. Dodatek do *Dziennika Gazeta Prawna*: Warszawa 2015.

SELECTED ASPECTS OF SMALL BUSINESS

Abstract

This article presents selected aspects of small business that is a basic form of human activities. Particular attention was given to the dominant form of small business – microentrepreneurship and its types: solo, hybrid, dependant. The author shows synthetic quantitative statistics which describe condition of SME sector in Poland, including microenterprises. It acknowledges that setting up a business is the dominant form of entrepreneurship.

Translated by Wojciech Leoński

Keywords: entrepreneurship, small business, microentrepreneurship

Kod JEL: L26